

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.200/2016/8. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év november hó 18. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V É G Z É S T:

A vesztegetés elfogadásának büntette miatt I.r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 29.B.653/2013/75. számú ítéletét az I. r. és a II. r. vádlott vonatkozásában **helybenhagyja azzal, hogy II. r. vádlott személyi azonosító okmányának száma: A.**

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A Fővárosi Törvényszék a 2016. február 11. napján kihirdetett 29.B.653/2013/75. számú ítéletével az I.r. vádlottat bűnsegédként elkövetett vesztegetés elfogadása büntetében [Btk. 291.§ (1), (3) bekezdés a) pont] mondta ki bűnösnek és ezért őt 1 év, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte.

A II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. vesztegetés elfogadása büntetében [Btk. 291.§ (1), (3) bekezdés a) pontja] és ezért őt 1 év 4 hónapi, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte.

Mindkét vádlottat kötelezte 5.000.000- 5.000.000 forint vagyonekbevétele megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság rendelkezett a vádlottak vonatkozásában a feltételes szabadságra bocsátás időpontjáról arra az esetre, ha a szabadságvesztés végrehajtására utólag sor kerül.

Az elsőfokú bíróság mind az I.r., mind pedig a II.r. vádlott tekintetében a vagyonekbevétele biztosítása érdekében 5-5.000.000 forint erejéig az I. és II.r. vádlottak vagyonára elrendelt zár alá vételt fenntartotta, mely zár alá vétel fenntartása az I.r. vádlott esetében a különböző bankszámláin lévő és zár alá vett pénzeszegekre is vonatkozott.

Rendelkezett az elsőfokú bíróság a büntető költség viseléséről, melynek megfizetésére a vádlottakat egyetemlegesen kötelezte.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész hatályon kívül helyezés és új eljárás lefolytatása végett jelentett be fellebbezést.

Az I.r. és a II.r. vádlottak és védőik ugyancsak perorvoslással éltek az ellenük emelt vád alóli felmentés érdekében.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.711/2014/3. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn.

Az átiratában kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, így felülbírálatra alkalmas.

Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, így az ítélet 1. történeti tényállásában írtak helytállóak.

Kiemelte, hogy az 1. tényállási pont vonatkozásában új bizonyíték nem merült fel, így eltérő tények megállapítására törvényes lehetőség nincs. E tényállási pont tekintetében az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére az 1. tényállási pont vonatkozásában helyesen is minősítette mindkét vádlott cselekményét.

A 2. tényállási pontban írt tényállás helytálló.

A Fellebbviteli Főügyészség álláspontja szerint nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottak terhére a pénzkérést, vagyis a bűncselekmény elkövetését nem állapította meg és őket az e cselekmény elkövetése miatt emelt vád alól felmentette.

A felmentő rendelkezés mindkét vádlott esetében helyes, így a Fellebbviteli Főügyészség fellebbezése a 2./ tényállást érintően a vádlottak felmentő rendelkezését nem támadta.

Az ügyészi álláspont szerint a Btk. 2.§-át helyesen alkalmazta az elsőfokú bíróság akkor, amikor az elbírálás idején hatályos törvényi rendelkezés szerint minősítette a vádlottak 1. tényállási pontban írt cselekményét.

A bűnösségi körülményeket is teljeskörűen sorolta fel, ugyanakkor a büntetés kiszabása körében nem értékelte kellő súllyal a vádlottak terhére a cselekmény magas társadalomra veszélyességét, a hasonló jellegű cselekmények elszaporodottságát, ezért a kiszabott büntetés próbaidőre történő felfüggesztése a büntetési célok érvényesülésére nem alkalmas.

A Fellebbviteli Főügyészség álláspontja szerint a vádlottakkal szemben pénzbüntetés kiszabása is indokolt, hiszen a cselekmény elkövetésére haszonszerzés végett került sor.

Mindezek alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet változtassa meg, az I.r. és a II.r. vádlottakkal szemben a kiszabott börtönbüntetés végrehajtásának felfüggesztését mellőzze, velük szemben szabjon ki pénzbüntetést és alkalmazzon közügyektől eltiltást, egyebekben pedig az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

A másodfokú nyilvános ülésen az I.r. vádlott védője az elsőfokú eljárás során tartott perbeszédét maradéktalanul fenntartotta.

Álláspontja szerint az elsőfokú ítéleti tényállás megalapozatlan, mert az a rendelkezés álló bizonyítékok egyoldalú, kizárólag a vádlottak terhére szóló bizonyítékok értékelésén alapul.

Hangsúlyozta, hogy felettébb furcsa és nem szokásos, hogy az elkövetett cselekménytől számítottan csak 3 év múlva történt meg a sértettek részéről a feljelentés megtétele. Hangsúlyozta azt is, hogy ezalatt a 3 év alatt is különböző polgári és büntetőeljárás folyt a vádlottak és a sértettek között, így álláspontja szerint egyértelműen tettenérhető, hogy a jelen ügyben a feljelentés megtételére bosszúból került sor.

Perbeszédében továbbra is állította, hogy az I.r. vádlott nem lehet a vád tárgyává tett cselekmény alanya, hiszen az üzemi tanács nem tekinthető gazdálkodó szervezetnek, de ugyanez vonatkoztatható a II.r. vádlottra is, hiszen a szakszervezet sem önálló gazdálkodó szervezet.

Kiemelte továbbmenően, hogy az elsőfokú ítélet 6. oldalán írt azon ítéleti tény megállapítás, mely szerint a vádlottak újabb és újabb követelésekkel álltak elő, egyáltalán nem írható a terhükre, hiszen ezek a követelések megalapozottak voltak, és egyértelműen a repülőtéri dolgozók érdekét

szolgálták. Azt pedig álláspontja szerint nem lehet sem az I.r., sem pedig a II.r. vádlott terhére írni, hogy harcos szakszervezetet vezettek és mindent elkövettek, hogy a munkavállalók ebből a helyzetből minél kisebb veszteséggel kerüljenek ki.

Kifogásolta, hogy a vesztegetési pénzre vonatkozó tárgyalások kezdeményezőjét és az ezzel kapcsolatos tárgyalások lefolytatásának pontos körülményeit az eljárás során nem lehetett tisztázni, emellett ugyancsak tisztázatlan maradt a pénz átadásának időpontja is.

Ilyen bizonytalanság mellett pedig mindenképpen elvárható lett volna, hogy az elsőfokú bíróság pontosan adja indokát annak, hogy miért fogadta el a kétséget kizáró bizonyítékok hiányában is mind a pénz kérés, mind pedig a pénz átadás időpontjaként az ítéleti tényállásban rögzített dátumokat.

Perbeszédében ismét kitért a másodfokú nyilvános ülés elején előterjesztett bizonyítási indítványára, melyben a tanú1 ellen indult büntetőügy iratainak beszerzését indítványozta, mivel az iratok között található egy olyan szakértői vélemény, mely szerint valószínűsíthető, hogy a Kft. 2008. februárjában már fizetéképtelen helyzetben lehetett.

Sérelmezte az I.r. vádlott védője azt is, hogy az elsőfokú bíróság az 1. vádpont vonatkozásában a tanú2 és a tanú1 tanúk vádlottakra terhelő vallomását minden kétség nélkül elfogadta és azokat vádlottak terhére értékelte, ugyanakkor ugyanezen tanúk vallomását a 2. vádpont vonatkozásában kétségesnek ítélte, és az e cselekmény miatt emelt vád alól a vádlottakat fel is mentette.

Kiemelte, hogy a hangfelvétel egyáltalán nem tekinthető perdöntő bizonyítéknak, hiszen abban egyáltalán nem került megemlítésre az I.r. vádlott neve, következésképpen ezt a telefonbeszélgetést az I.r. vádlott vonatkozásában terhelő bizonyítékként értékelni nem lehet.

Álláspontja szerint hasonló okokból az 1. tényállási pontban írt cselekmény elkövetését sem lehet megállapítani az I.r. vádlott terhére.

Hangsúlyozta a védő, hogy az I.r. vádlott tekintetében semmiféle kétséget kizáró bizonyíték nem merült fel az eljárás során arra vonatkozóan, hogy az 1. tényállási pontban írt cselekményt elkövette, ezért az elsőfokú ítélet megváltoztatása és az I.r. vádlott 1. vádpontban írt cselekmény alóli felmentése indokolt.

Másodlagos indítványában pedig az elsőfokú ítélet megalapozatlansága, iratellenessége és az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének elmulasztása miatt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, új eljárás lefolytatását indítványozta.

Az I.r. vádlott felszólalásában hangsúlyozta, hogy a vele szemben hozott ítélet igazságtalan és jogszerűtlen.

Kiemelte, hogy ő, mint az üzemi tanács vezetője csak véleményezési jogkörrel rendelkezett és önálló vétőjoga sem volt.

Hangsúlyozta, hogy a kölcsön felvételéről szóló szerződés fiktív és aggályát fejezte ki a hangfelvétel hitelességével kapcsolatban is.

Kiemelte, hogy ő és a II.r. vádlott soha senkit nem helyeztek nyomás alá, legkevesbé a tanú2-t és a tanú1-t, mely tény a meghallgatott tanúk is alátámasztották.

Hangsúlyozta azt is, hogy a feljelentést bosszúból tették meg velük szemben és ez az eljárás is az ellenük folytatott bosszúhadjárat eredménye.

Végezetül arra is kitért, hogy sem neki, de a többi érdekképviselői vezetőnek sem volt konkrét tudomása arról, hogy a Kft. a minibuszokat már a tárgyalások előtt beszerezte és hogy ez a Kft részére komoly veszteséggel járt.

Összességében az egész eljárás vonatkozásában annak megalapozatlanságát kifogásolta és a felmentését indítványozta.

A II.r. vádlott védője a bejelentett fellebbezését változatlanul fenntartotta.

Az elsőfokú ítélet álláspontja szerint jogszabálysértő és iratellenes, ezért annak megváltoztatását és a II.r. vádlott 1. vádpont alóli felmentését indítványozta.

Perbeszédében hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság teljes egészében figyelmen kívül hagyta a Pp. 396.§-át, vagyis nem vette figyelembe, hogy a szakszervezet gazdálkodó szervezetnek nem tekinthető.

Részletesen foglalkozott a hangszakértői vélemény megállapításaival., Álláspontja szerint a szakvéleményt ebben az ügyben kétséget kizáró bizonyítékként nem lehet értékelni hiszen maga a szakértő is elismerte, hogy a jó manipuláció nem érhető tetten, ez pedig azt jelenti, hogy nem kizárható módon ez a felvétel is manipulált volt.

A vesztegetési pénzzel kapcsolatos tárgyalásokra vonatkozóan kiemelte, hogy a tanú vallomások alapján egyértelműen csak azt lehet megállapítani, hogy egyik szakszervezetnek sem volt a másikhoz képest nagyobb szava vagy több joga, így irányító szerepet tulajdonítani a II.r. vádlott által vezetett szakszervezetnek nem lehetett.

Vitatta a pénzkéréssel, illetve pénzátadással kapcsolatos ítéleti ténymegállapításokat is. Álláspontja szerint erre vonatkozóan cellainformáció beszerzése lett volna szükséges már a nyomozati szakban, mert ebből egyértelműen meg lehetett volna állapítani, hogy sem a II.r. vádlott sem pedig az I.r. vádlott abban az időpontban nem tartózkodott a pénzátadás helyszínén illetve annak közelében.

Összességében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a II.r. vádlottnak az 1. vádpontban írt cselekmény miatt emelt vád alóli felmentését indítványozta.

A II.r. vádlott felszólalásában állította, hogy az a tanú2 által készített hangfelvétel nem lehet eredeti. Ezt az állítását azzal támasztotta alá, hogy a látogatása alatt 3 alkalommal is telefonált, azonban ezek a telefonok a hangfelvételen nem hallatszódnak. Ebből következően ez a felvétel mindenképpen manipulált és nyilvánvaló, hogy kizárólag bosszúból készült.

Hangsúlyozta, hogy tisztában voltak azzal, hogy a mini busz szállítás kiszervezésére megállapodás hiányában is mindenképpen sor fog kerülni, azonban a dolgozók érdekeinek védelmében előterjesztett követeléseik hiánya egyben azt is jelentette volna, hogy minden addig elért eredményüket is elveszítik.

Kiemelte azt is, hogy nem az ő szakszervezetük volt a legnagyobb és legerősebb a repülőtéren működő érdekképviselői szervek között, így nyomás gyakorlására emiatt sem volt lehetőségük.

Végezetül pedig ismét az ártatlanságát hangsúlyozta, állítva, hogy semmiféle korrupciós pénz átvételében nem vett részt, ezért az 1. vádpontban írt cselekmény miatt emelt vád alól a felmentését kérte.

Az I.r. és a II.r. vádlottak az utolsó szó jogán ártatlanságukat hangsúlyozták és felmentésüket kérték.

Az ügyészi, vádlotti és védői fellebbezésekkel megtámadott elsőfokú ítélet perorvoslással érintett részeit a másodfokú bíróság a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta.

Nem csak az ügyészség által felajánlott bizonyítást folytatta le, hanem az ügy érdemi elbírálása szempontjából releváns vádlotti és védői bizonyítási indítványoknak is maradéktalanul helyt adott. Ennek eredményeként került meghallgatásra a tanú3 és a tanú4.

Ugyancsak védői indítványra idézte meg és hallgatta ki az elsőfokú bíróság tanú23, tanú6, tanú7, tanú8, tanú9 tanúkat is.

Védői indítványra megkísérelte beszerezni a tanú2-től az általa készített hangfelvételt rögzítő telefont, továbbá az I.r. vádlott védőjének indítványára a konzultációról készült hangfelvételeket is. Ugyancsak védői indítványra kísérelte meg felkutatni a tanú10, a tanú11 és a tanú12 tanúkat is.

Egyértelműen rögzíthető tehát, hogy az elsőfokú bíróság mindent megtett a tényállás pontos tisztázása érdekében.

Ugyanakkor a másodfokú bíróság nem adott helyt az I.r. vádlott védőjének a tanú1 ellen indult büntetőeljárás iratainak beszerzésére vonatkozóan előterjesztett bizonyítási indítványának.

A védő a beszerzendő iratok között fellelhető szakértői véleménnyel azt akarta bizonyítani ugyanis, hogy a szakértő megállapítása szerint a Kft. már 2009 évben valószínűsíthetően fizetéseképtelen helyzetben volt.

A másodfokú bíróság ezt a bizonyítási indítványt azért utasította el, mert az ügy érdemi megítélése szempontjából relevanciával nem bír.

Először is megállapítható, hogy az I.r. vádlott védője által hivatkozott könyvszakértői szakvélemény nem tényként állapítja meg a Kft. fizetéseképtelenségét, hanem csak valószínűsíti annak fennállását, ez pedig kétségtelen és egyértelmű bizonyítékként nem vehető figyelembe, annál is inkább mert még folyamatban lévő vizsgálat során tett megállapításról van szó.

Megjegyzzi a másodfokú bíróság ezzel kapcsolatosan azt is, hogy ha tényként megállapíthatóan olyan súlyos lett volna a Kft. fizetéseképtelensége, mint ahogyan arra az I.r. vádlott védője utal, abban az esetben biztosan nem folytattak volna semmiféle további tárgyalást a sértettekkel a vádlottak, hisz ilyen körülmények között az üzleti vállalkozás az ő ismereteik szerint is nyilvánvalóan kudarcra lett volna ítélve.

Összességében megállapította a másodfokú bíróság, hogy a Fővárosi Törvényszék a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából a releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességében is értékelte, mérlegelte és tényből tényre is logikusan, a logika szabályainak megfelelően következtetett.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított I. pontban írt tényállás túlnyomórészt megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében foglalt hibáktól és hiányosságoktól.

Az iratok tartalma alapján azonban - utalva a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontjára -, a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet I. pontjában írt tényállást az alábbiak szerint egészíti ki, illetve pontosítja:

Az 5. oldal 1. bekezdés első mondatát kiegészíti azzal, hogy a Kft1. egy olyan projekt cég volt, amelyet kizárólag erre az alkalomra hoztak létre, és amely sem munkavállalókkal, sem tárgyi eszközzel nem rendelkezett.

A 7. oldal 1. bekezdés 4. mondata után a következőket illeszti be: „...A pénz átadásának feltételeit 2007. október végén beszélte meg a tanú1 és a II.r. vádlott a tanú1 irodájában, ahol ez alkalommal csak ketten voltak...”, (23. sorsz. tárgyalási jkv. 6. oldala).

A 7. oldal utolsó bekezdés végén a pont helyére vesszőt illeszt, majd a következő mondatrészszel egészíti ki a bekezdést azzal, hogy „...a jogutódlás időpontja, egyben az új üzleti működés kezdő időpontja is 2008. január 1. napja.”

A 8. oldal 1. bekezdés után a következő mondatot illeszti „A feljelentést 2010. augusztus 3-án tették meg.”

Az így kiegészített tényállás már hibamentes, a vádlottak tagadásával szembenálló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A bizonyítékok értékelésével kapcsolatosan megállapítandó, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének eleget tett.

Számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat és miért fogadott el, illetve melyek és milyen okból vetett el.

Törvényesen járt el, amikor a tényállását elsődlegesen a tanú1 és a tanú2 következetes és a lényegét tekintve egybehangzó vallomása és az ezt alátámasztó objektív és egyéb szubjektív bizonyítékok alapján állapította meg.

A fenti két tanú vallomása a pénzkérés előzményeire, annak módjára és a pénz átadás körülményeire vonatkozóan is lényegében azonos volt.

Az I.r. vádlott védőjének érvelésével szemben a tanú1 vallomása, melyről az elsőfokú bíróság az ítélet 17. oldal 1. és 2. bekezdésében részletesen adott számot bizonyítja, hogy a vádlottak rendre újabb és újabb követelésekkel álltak elő. A tanú1 vallomásából megállapítható ugyanis, hogy pontosan tájékoztatta a vádlottakat arról, hogy az érdekük a minél hamarabbi megegyezés, hiszen jelentős anyagi veszteséget szenvednek el a megrendelt buszok tárolása miatt hónapról hónapra. Következésképpen sem a tanú2-nek sem a tanú1-nek nem állt érdekében a tárgyalások szándékos elhúzása.

Nincs jelentősége az ügy érdemi megítélése szempontjából annak sem, hogy ki kezdeményezte a vesztegetési pénz átadására, illetve átvételére vonatkozó beszélgetést. A bűncselekmény megvalósulása szempontjából ugyanis a vesztegetési pénz kérése és annak elfogadása egyaránt bűncselekménynek minősül.

Nem foghatott helyt az I.r. vádlott védőjének azon érvelés sem, mely szerint a konzultációk során nem is volt lehetőség arra, hogy a vádlottak, illetve a tanú2 és a tanú1 egymással tárgyaljanak.

Kétségtelen, hogy a konzultáción részt vett valamennyi meghallgatott tanú beszámolt arról, hogy nem látta félrevonulni a vádlottakat és a tanú2, valamint a tanú1-t.

Ezek a vallomások azonban nem cáfolják az utóbbi két tanú azon előadását, mely szerint a szünetben a teremből való kimenetel során hangzott el a kérés a II.r. vádlott részéről a tanú1

irányába. Ez pedig mindenképpen megtörténhetett anélkül, hogy a többiek számára is feltűnő módon külön félrehúzódjanak az érdekeltek azért, hogy hosszabb tárgyalást folytassanak a folyosón.

Az elsőfokú bíróság helytállóan tulajdonított kiemelt jelentőséget a II.r. és a tanú2 között 2010. július 27-én lefolytatott beszélgetésről készült hangfelvételnek és az igazságügyi médiaszakértői véleménynek.

Ez az objektív bizonyíték teljeskörűen alátámasztja a tanú1 és a tanú2 tanúk azon állítását, hogy az átadott 10.000.000 forint vesztegetési pénz volt, amelyet az I.r. és a II.r. vádlottak egyenlő arányban osztottak el utóbb egymás között.

A vádlottaknak és a védőknek a beszélgetés összevágására, annak manipulálására történő hivatkozása azért nem foghat helyt, mert a II.r. vádlott a felvétel anyagának megismerésekor az ott elhangzottakat egyáltalán nem vitatta, azokat magáénak ismerte el, csupán azzal védekezett, hogy a beszélgetés kölcsönről szólt.

Ezt az állítását azonban egyértelműen cáfolja a beszélgetés eredeti szöveggörnyezete.

Így például „a tízest szétütötték... megkapta az 5 milliót... stb.”, továbbá az a tény is, hogy kölcsönadás az egész beszélgetés alatt szóba sem került.

Ugyancsak gyengíti a II.r. vádlott fenti állítását a tanú4 és tanú3 vallomása is, akik a kölcsönre vonatkozó vádlotti védekezést nem támasztották alá.

Az igazságügyi médiatechnikai szakértő pedig a konkrét esetben - az AMR fájl kapcsán - kizárta a rögzített hangfelvétel fizikai-mechanikai manipulálását (40. sorsz. tárgyalási jkv. 39. old. utolsó sor, illetve 40. old. 1. bekezdés).

A II.r. vádlott védőjének álláspontjával szemben, a hangfelvételt készítő mobiltelefon hiánya a csatolt hangfelvétel bizonyító erejét azért nem érintette, mert a bizonyítási eljárás jelentős elhúzóda miatt a mobiltelefon beszerzése és vizsgálata is okafogyottá vált.

A II.r. vádlott védekezésével kapcsolatosan nyomatékosan hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy a fenti kérdésnek - manipulált e a felvétel - azért nincs jelentősége jelen ügyben, mert a II.r. vádlott ugyanezen a tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy „én nem tagadom, hogy elhangzottak ezek az inkriminált mondatok”. A II.r. vádlott ezen nyilatkozatára tekintettel nincs jelentősége annak, hogy a hangfelvételen bizonyos történések nem hallatszanak, mivel a II.r. vádlott elismerő nyilatkozata teljes értékű bizonyítékká emelte a hangfelvételt, illetve annak tartalmát.

Emellett az is rögzíthető, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletének 28. oldal utolsó bekezdésétől a 31. oldal 3. bekezdéséig terjedően részletesen elemezte az e körben rendelkezésre álló bizonyítékokat, és ezzel a mérlegelési tevékenységgel, valamint annak eredményével a másodfokú bíróság is egyetértett.

Hasonlóképpen nem foghat helyt az I.r. vádlott védőjének az az érvelése sem, hogy a hangfelvételt nem lehet felhasználni az I.r. vádlott vonatkozásában, mivel a neve a beszélgetés során el sem hangzott.

Ezzel szemben a másodfokú bíróság álláspontja szerint a beszélgetésben elhangzottak az I.r. vádlott személyét és cselekvőségét is nyilvánvalóan érintik, következésképpen az elsőfokú bíróságnak rá vonatkozóan is mérlegelnie kellett a hangfelvétel tartalmát.

Miután a fenti bizonyítékok tükrében a 10.000.000 forint vesztegetési pénz átvétele és annak a vádlottak közötti elosztása bizonyítást nyert - így erre vonatkozóan a tanú1 és a tanú2 tanúk nyilatkozatai sem kérdőjeleződtek meg - azt is helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlottak a konzultáció sikeres lezárása érdekében kértek és fogadtak el 10.000.000 forint jogtalan előnyt.

Az okirati bizonyítékok, mint objektív bizonyítékok alapján egyértelműen megállapítható volt az is, hogy a kiszervezés folyamatában fontos szerepet játszott az a körülmény, hogy a leendő vevőt a munkavállalók érdekvédelmi szervezetei elfogadják, azért, hogy a konzultáció sikeres legyen és az érdekvédelmi szervezetek utóbb ne emeljenek hosszú bírósági eljárást maga után vonó kifogást a megállapodás ellen.

Ebben a folyamatba pedig a vádlottak, mint a hangsúlyos érdekvédelmi képviseleti szervek vezetői részt vettek, és a szerepük fontosságával - éppen az igazgatósági határozatokban foglaltak alapján - tisztában is voltak.

A fenti objektív bizonyítékok pedig megerősítik a tanú2 és a tanú1 tanúk azon nyilatkozatát, hogy a vádlottak a 10.000.000 forint kifizetésének ígérete után konstruktívabbakká váltak, éreztették, hogy a Kft. tönkremenetelig képesek akár elhúzni a tárgyalásokat, kivéve, ha a 10.000.000 forint átadásra sor kerül (elsőfokú ítélet 16. old. utolsó bekezdésétől a 17. old. 4. bekezdéséig terjedően írtak).

A tanú13, a tanú14, a tanú15, a tanú16, a tanú17 tanúk alátámasztották, hogy a vádlottaknak meg volt a lehetőségük a pozíciójukból eredő előny kihasználására és valós volt a fenyegetettsége a tanú1-nek és a tanú2-nek (30 busz állt raktáron, ami havi 6.000.000 forint veszteséget termelt a Kft-nek).

A vádlottak irányadó véleményéről és döntő befolyásáról vallott a tanú18, a tanú19, a tanú20, a tanú21, a tanú22, a tanú23, a tanú6, a tanú24, a tanú9 és a tanú10 tanú is.

Az összes bizonyíték egybevetéséből pedig okszerűen következtetett arra az elsőfokú bíróság, hogy tanú1 és a tanú2 tanúk azon nyilatkozata is elfogadható, amely a II.r. vádlott által az a tanú1-től történő 10.000.000 forint vesztegetési pénz kérésére és e pénz tényleges átadására vonatkozott.

Az I.r. vádlott védőjének védőbeszédére reagálva hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy nem foghat helyt az az érvelés, mely szerint a tanú1 és a tanú2 bosszúból tett feljelentést a vádlottakkal szemben.

A 2010. júliusában rögzített telefonbeszélgetésből ugyanis egyáltalán nem tűnik ki, hogy a II.r. vádlott feszült vagy haragos viszonyba állt volna a tanú1-gyel.

Nem helytálló a védőnek az az érvelése sem, hogy a pénz átvételére vonatkozó időpont pontos meghatározásának hiánya a vádlottak ártatlanságát igazoló tényként kezelendő.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint 3 év távlatából éppen az lenne megkérdőjelezhető, hogy ha a tanú1 és a tanú2 tanú pontosan, napra meg tudta volna határozni azt az időpontot, amikor a pénzkérés, illetve a pénz átadás megtörtént.

Ezzel kapcsolatban azt is kiemeli a másodfokú bíróság, hogy lényegében a tanú1 és a tanú2 is aktív vesztegetőnek minősül ebben az ügyben, vagyis minden egyes, a pénz kérésére vagy átadására vonatkozó nyilatkozatukkal saját magukat is terhelték, vagyis nem állhatott érdekükben valótlan tartalmú nyilatkozat megtétele sem.

Az I.r. vádlott védőjének arra a felvetésére reagálva, mely szerint nincs bizonyíték arra, hogy az I.r. vádlott a pénz átadásánál ténylegesen jelen volt, a másodfokú bíróság azt hangsúlyozza, hogy ennek megállapítása a rendelkezésre álló bizonyítékok elsőfokú bíróság általi mérlegelésén alapul, így eredménnyel a másodfokú eljárásban nem is támadható.

Az elsőfokú bíróság részletesen megindokolta- szemben a II.r. vádlott védőjének érvelésével - , hogy miért tekinthető a büntetőjog szempontjából az érdekképviselési tevékenysége mellett gazdálkodó szervezetnek is a szakszervezet. Az erre vonatkozó érvelés igen részletes, és megalapozott, mellyel a másodfokú bíróság is maradéktalanul egyetértett.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint összességében a fenti bizonyítékok egymásra épülnek, egymást kiegészítik, egy irányba a vádlottak büntetőjogi felelősségének az irányába mutatnak, kizárva ezzel a másként történés és a mások általi elkövetés lehetőségét.

A felmentést célzó vádlotti és védői fellebbezések valójában az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadják, a vádlotti védekezés elfogadását célozzák, amely megalapozott tényállás mellett a másodfokú eljárásban a hatályos perrendi szabályok szerint nem vezethet eredményre.

A másodfokú bíróság is megnyugtatóan bizonyítottanak látta, hogy az I.r. és a II.r. vádlottak a terhükre rótt cselekményt elkövették.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és törvényes a cselekmény minősítése is.

Helytálló jogi érveléssel fejtette ki a vonatkozó jogszabályi hivatkozások hibátlan felhívása mellett - elsőfokú ítélet 36-37. oldala - , hogy a szakszervezet az egyesületek egy speciális formája, míg az üzemi tanács nem önálló jogi személy, hanem csak képviselési szerv. Így a Btk. 291.§ (1) bekezdésével összefüggésben csak a szakszervezet minősül gazdálkodó szervezetnek.

A II.r. vádlott vonatkozásában helyesen állapította meg a Fővárosi Törvényszék, hogy önálló képviselési és aláírási joggal rendelkező szakszervezeti elnökként a Btk. 291.§ (3) bekezdés a) pontjának hatálya alá tartozó, önálló intézkedésre jogosult személy volt.

Az I.r. vádlott pedig - miután ilyen pozícióval nem rendelkezett- , a helyes elsőfokú bírósági álláspont szerint csak bűnsegédje lehet a cselekménynek.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket hiánytalanul sorolta fel és súlyúknak megfelelően is értékelte azokat.

A másodfokú bíróság nem osztotta a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség büntetés súlyosítására irányuló álláspontját.

Számtalan európai bírósági határozat hangsúlyozza ugyanis, hogy a jelentős időmúlás kompenzálása a büntetés kiszabásával lehetséges, márpedig jelen esetben is erről van szó.

Az időmúlás jelen ügyen az elévülési időt meghaladja, így a büntetés súlyosítására a másodfokú bíróság okot nem látott.

A cselekmény jellegére és az elkövetési módra is figyelemmel a másodfokú bíróság a cselekménnyel, annak tárgyi súlyával arányban állónak találta a kiszabott büntetést, amely a belső arányosítás követelményének is megfelel.

Megállapította a másodfokú bíróság, hogy a Fővárosi Törvényszék a járulékos kérdések vonatkozásában is törvényes rendelkezéseket hozott.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét az I.r. és a II.r. vádlottak vonatkozásában a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a II.r. vádlott személyi okmányának számát helyesbítette.

Budapest, 2016. év november hó 18. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

. Halász Irén sk.
előadó bíró

Csiszárné dr. Kertész Andrea sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 29.B.653/2013/75. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.200/2016/8. számú végzése folytán 2016. év november hó 18. napján mindkét vádlott vonatkozásában jogerőre emelkedett és a felfüggesztett szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2016. év november hó 18. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő